

Allah, sizlerden îmân edip sâlih amel işleyenleri, kendilerinden öncekileri yeryüzünde Halife kıldığı gibi onları da yeryüzünde Halife kılacağını, onlar için seçtiği dinlerini (İslam'ı) yeryüzünde hâkim kılacağını, (geçirdikleri) bu korkularını güvene çevireceğini vaâdetti. Zira onlar yalnız Bana kulluk ederler ve hiçbir şeyi Bana ortak koşmazlar. Her kim de bundan sonra inkâr ederse işte onlar fâsıkların ta kendileridir. [Nur 55]

Bir Yandan Askerî Saldırıları... Öte Yandan Diplomat Saldırıları... Hedef Aynı: Direnişin Gücünü Bitirmek!

H. 24 Cumâde's Sâniye 1427

M. 19 Temmuz 2006

Yahudi varlığının Doğudan, Batıdan, Kuzeyden ve Güneyden Lübnan'a karşı zâlimce ve düşmanca başlattığı askerî saldırılara, daha az zararlı olmayan bir başka tür saldırı eşlik etmektedir ki bu, bölge halkının ve Lübnan evlatlarının, on yıllardır verdikleri maddî tahribâtı ve mânevi eziyeti asla unutmadığı Batılı devletlerden gelen heyetlerin ve büyükelçilerin saldırılarıdır. O kadar ki ülkedeki siyâsî liderlerden biri şöyle demek durumunda kalmıştır: “Âdeta “devletlerarası” toplum bu saldırıya yeşil ışık yakmaktadır.”

Lübnan halkı ile “dayanışma” için Avrupa’dan gelenlerden biri olan Fransa Başbakanı De Villepin, “Güç kullanımı mâkul değil” dedikten sonra şöyle ekliyordu: “Şiddetteki bu yayılım yalnızca, bölgede istikrarsızlığa sebep olabilecek yıkıcı güçlerin toplandığı bir zemin olacaktır.” Oysa De Villepin, konuşmasında Yahudilerden hiç bahsetmiyordu. Bu da dâhilî direnişi sözkonusu ithamlarının içerisinde gördüğü anlamına gelmektedir. Ama De Villepin, devletin başı olan Chirac’ın konuşmasına ilişkin görüşünden bizi haberdâr etmelidir. Nitekim Chirac, Lübnan’ın güneyine, -içerisinde “Lübnanlı milisleri” silahsızlandırmaya yönelik bazı caydırıcı araçlar bulunmasını da arzuladığını ifade ettiği- devletlerarası bir güç konuşlandırılmasını önermiştir. Peki bu durumda da De Villepin, “Güç kullanımı mâkul değil” diyebilecek midir?! Yoksa “Müslümanların kuvvetini yok etmek için güç kullanımı mâkul ve gereklidir” mi diyecektir?

Ayrıca şuna da şaşıryoruz: Direnişçilerin “müttefikleri” [Lübnan Yönetimi] cürümün ve terörün hâmîsi olan Lübnan’daki Amerikan sefirini, hem de ülkesinin desteklediği bu plânlı yok etme kampanyası sırasında nasıl kabul etmişlerdir? Doğrusu diğer müttefiklerin o eylemin içini boşaltan işlere kalkışmaları, yahudinin cürümlerini örtenler ile pazarlık yapmayı, anlaşmalar imzalamayı veya açık oturumlarına katılmayı kabul etmeleri halinde, herhangi bir direniş eyleminin avantajlarının çoğu heder olacaktır. Buna karşın bazıları, devletlerarası toplum tilkilerinin, aşağılık politik amaçlardan uzak, merhametli kalplere sahip olduklarını düşünürse,

Hata etmiştir, çünkü o bir gün,

tilkinin borcu olur zannetmiştir

Hele uzun süren acılı tecrübeden sonra Ümmete düşen; işgâle karşı, tüm işgâllere karşı koymada savaş dilinden başka tüm dillerden uzak durmaktır. Cephede duranlara düşen de, üzerlerinde bahis oynayanları iyice tanımaları ve dirençli sandıkları bu devletlerin [İran ve Suriye] dillerini yutmuşçasına bakakaldıklarını iyice idrâk etmeleridir. Çünkü karın doyurmayan içi boş külhanbeyi ağızlarıyla efelenenler, artık “başkaları” olmuşlar da dostlarını yalnız bırakmışlardır!!!